

JULSEDER I BENESTAD.

på 1890 talet.

Beskrivning av mitt hem.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2949

Boningshuset utgjordes av en ganska lång, smal byggnad, troligen från 1840-talet. Den bestod av två våningar samt var inredd till en storstuga, kök och förstuga/fasta/, en fastekammare och en kökskammare på nedre våningen, en storstuga, en Klädkammare, en yttervind samt en säabod /sädesbod/ på övre ~~på~~ våningen och slutligen en skulle /tree terre/. I storstugan var murat en stor öppen spis av ganska stora dimensioner med järnhäll med farfars och farmors initialer och årtal samt i muren en klyka för ljussticken och en träask med svavelstickor, som tändes mot muren eller byxbaken. Av möbler fanns närmast dörren till höger en gammal brädsoffa, så en stor väggklocka gjord i Hjälmseeryd, som slog på två skallar, en stol med fyllt ryggstycke, ett skrivbord^{k.}, ännu en stol, en säng alla på högra långväggen. På gaveln fanns ett skåp, ett slagbord, en byrå och en stol. En säng och en pinnsoffa funnos på vänstra långväggen. Ett runt bord mitt på golvet, dessutom några stolar av samma typ som föregående samt en kommod mellan de båda dörrarna fullbordade möbleringen. Taket var en s. k. lapp- eller skjutpanel med längsgående bjälkar i vilka sutto fyra krokar med ringar för torkstänger, på vilka det torkades späntade stickor m.m. I köket fanns en stor öppen spis med bakugn / kokspis^f fanns ej), en klyka för ljussticken vid fönstret, ett bord, en dörr, en

väggfast bänk med tallriksställ, hyllor m.m., ett matskåp från 1803, ett ställ för mjölkbyttan / av trä/, spannar, krukor m.m. /köskammaren fanns en större kista för mjöl och dylikt samt vanligen en vävstol jämte diverse bohag såsom väfflejärn, tunnrojärn, stinkakejärn, gorånjärn m.m. Fastekammaren, som vanligen användes till gästrum, var möblerad i mera modern stil. Dock fanns en och annan gammal möbel som inslag i det nya.

Slaktningen.

Till julen gjordes ganska mycket arbete flera veckor i förväg för att man skulle få allt iordning i tid. Det slaktades och därvid tillgick det vanligen så att man några dagar i förväg tingade slaktaren för att få honom i bestämd tid. Vidare måste man skaffa "slaktebrännvin" till slaktegillet. Vanligen kom slaktaren tidigt på morgonen ibland redan klockan fem. Då måste allt vara iordning: "skållevattnet" varmt och kaffet färdigt. Så tog man grisen stack honom varpå "stickesupen" följde, ock därpå tog man "skållesupen". När slaktaren skar av fötterna på grisen slog han ett slag med den avskurna foten mot det ställe där foten suttit. Då jag frågade om anledningen till detta beteende, fick jag det svar: Det får du själv granna ut. Ofta hände det, att små pojkar blevo sända att låna "rumpedra". Vanligen gick man inte sådana ärenden mer än en gång. Då jag en gång råkade slå ut "skållevattnet" innan det hunnit kallna fick jag följande varning: "Ä du rent tosite here? Sa du slå ut skåll-

vattnet? Du skälla ju vätten. På min fråga, vad vätten var för något, fick jag inte något svar. Slutligen fick kvinnorna hand om saken. Så blev det palt vit och svart korv, isterband och mera sådant. På den tiden funnos ej några köttkvarnar, utan man fick hacka kött och fläsk på en s.k. hackeho, därav ordet "hackemat". Vidare fick man "fjälla" korv genom ett horn.

2949

-Bryggning.-

Till jul skulle man brygga dricka eller julöl. Detta tillgick så, att farfar eller far bar in en s.k. drickesskimma i köket lade några korta björkträ i botten som ett slags rost. Sedan vek man en buke halm på mitten och lade ned den i karet. Sedan lade man malt på halmen, kokade vatten och slog över det hela. Detta fick stå och "dra" från kvällen till klockan 4 nästa morgon, då det tappades ur för att kokas. Under kokningen skummades det. Detta blev det bästa ölet. Sedan slogs nytt vatten i karet och så fick det åter stå och "dra". Då fick man bier. Mah lade i jäst vid ungefär 30 grader. När man kände med fingret skulle vattnet kännas ljumt, ty då blev det bäst.

En.
Albo
Kungälv
(Kungälv) b.
1929.

Uppf. av
Carl Ollson
Ker. Densam

Bakning.

All säd skulle vara tröskad till jul, ty det ansågs som en skam eller chikan att ej bliva färdig tills dess. Man sparade alltid några neker till fåglarna. Så blev det att köra till kvarnen. Ofta fick man färdas långa vägar för att få malet och siktat julmalden, som ofta var ganska stor. Under tiden som säden maldes, väntade man och

2949

då färdrev man tiden genom att berätta historier, ofta så härresande att man måste vara i fullkomlig avsaknad av allt vad nerver hette för att kunna höra på och känna sig lugn. Sedan bakades det i flera dagar, ja ofta så länge att brödet räckte ända tills påsk. Det bakades limpor och kakor i långa banor och av alla typer: julkusar, tolvhåle-kringlor", som lades av en enda sträng och man fick vara ganska konstförfaren för att kunna utföra det. Bruket kom till mitt hem från Agunnaryd och gjordes av en Katarina Blomqvist, som dog i fjol 94 år gammal. Vidare gjorde man hästar, grisar, bockar m.m. för att giva åt barnen. Så blev det hjärtformade kringlor, runda med hål i, som gjordes med glas och fingerborg. Ibland stack man med en gaffel genom brödkakorna och med en ^{stoppnål} /skömling/ genom småbrödet. Kanske trodde man, att man därigenom blev skyddad för trolldom. Av kakorna skulle knekten ha sin del, även byns fattiga fingo en s.k. julahög. Den bestod av flera på varandra lagda kakor den största först sedan allt mindre och mindre så att den såg ut som en pyramid. Även barn och tjänstefolk fingo sådana högar på julafton.

Ljusstöpning.

Man började med att sno vekar några dagar i förväg. Det brukade farfar göra om kvällarna. Sedan talgades de och fingo torka. Den dag man skulle stöpa ljusen värmdes talgen, tills den blev flytande. Den fick ej koka, ty då sprakade ljusen. Man slog talgen i en kärna i villken man förut hållt kokande vatten så att den blev full. Ett par stänger lades på ett par gamla stolar och under breddes ett skynke.

2949

Så voro vekarna fördelade, fyra och fyra på varje ljuspete, dessa spetor togos med bägge händerna och neddoppades hastigt i talgen. Sedan hängdes spetan upp och fick svalna. När alla spetarna blivit neddoppade började man på nytt med den första, och så höll man på, tills man fått den önskad tjockleken på ljusen. Vanligen stöpte man några stora ljus: jul-ljus 3 tagga-ljus 5 tagga-ljus o.s.v. När talgen sjönk i kärnan fyllde man på kokande vatten så att kärnan alltid var full. Detta för att inte ljusen skulle smalna av uppåt, emedan talgen rann nedåt. När ljusen voro färdigstöpta, avskars en spets, som bildades på nedre ändan av vekarna och som kallades batting. Dessa sammansmältes sedan och stöptes i en form av järnbleck. Till slut stöptes korta ljus, som användes i lyktor. På en del ställen användes beck i talgen. Dessa ljus blevo svarta och sprakade och kallades dank.

Själva Julfirandet.

Slutligen var nah framme vid julafton. Då steg man upp före dager för att spika upp juldukarna i taket samt pryda väggarna med bonader av alla slag. De vanligaste i mitt hem voro s.k. dala målningar med bibliska bilder t.ex. De tio jungfrurna, Kärlekens träd, Jonas i valfiskens buk, De tre vise männen och Jesu födelse. Vidare pryddes rummen med åtskilliga prydnader såsom ljusstakar, tennstop, kanner av tenn och koppar. Allt var skinande blankt och nyskurat. Golvet, som skurats bländande vitt, beströdes med finhackat granris eller enris. I den värmande spiseln stod en väldig stockvedsbrasa med nio sorters

*Opps. Carl Olsson
1845. 1929*

*Smalning
Aller
1845. 1929*

2949

ved, färdig att påtändas. Vid middagstiden var det mesta arbetet avslutat, varefter man gick till en mera personlig rengöring för att sedan samlas vid det festligt dukade julbordet. Därvid fick envar barn och tjänare, den s.k. julhögen bestående av bakverk av alla dimensioner. Efter middagsmålet gingo de yngre för att kläda granen och den smyckades ^{efter} bästa förmåga. Men för att få den riktigt fin fick mor biträda med råd och dåd samt här och där med en hjälpande hand. Av nutida grannlåt fanns ej ett spår. Då bestods endast några hemgjorda karameller i granna papper, så några hopsydda silkepapper, som bands upp i toppen och delades åt fyra håll, några äpplen, en kasse nötter, pepparkaksgubbar, några mångfärgade ljus och en stor flagga i toppen. Detta utgjorde ungefär hela ståten.

I skymningen blev det högtidligast. Så samlades man åter kring bordet för att äta och dricka det egentliga festmålet. Då fick var och en äta just det han tyckte bäst om. Då skulle man också rimma till gröt och fisk. Ofta fick man höra fullkomligt rimlösa rim. Därefter utdelades julklappar och gotter såsom nötter äpplen o.d. Så tändes julbrasan och man samlades kring den. Då berättade far och mor sagor eller sjöngo de någon visa. Vi barn brukade "bo by" Man kunde göra den leken på många sätt. Vi lekte den så här: Någon av deltagarna gömde en nöt under ett finger och så sade han han "min so laskade åt skogen". Då svarade den andre "Min mä". Den förste "Vilket träd lade han sig under? Den andre: Under det". Och så pekade han på det under vilket han trodde nöten fanns. Gissade han då rätt fick han nöten i annat fall fick han lägga dit en nöt i stället. Sedan fick han

2949

gissa på nytt, tills han gissade rätt. När brasan brunnit ned fingo vi samlas på nytt för att hålla julbön. Först sjöngo vi psalm. 55. Sedan läste far julevangeliumet. och så slöts bönen med psalmsång. Så gingo vi till ladugården för att se till att kreaturen fingo bättre foder än vanligt och "svepte" man foder, som kreaturen skulle ha juldagsmorgonen, ty på juldagen fick man ej göra något kringgöra. Man trodde att Tor och Freja oroades. / På torsdagskvällarna fick man ej spinna eller göra något, som gick runt, ty då gick det galet emedan Tor rådde då. / Så såg man efter, att allt stod rätt till i bås och i kätte och satte en skål med gröt på logen till tomten. När detta var gjort gick man till sängs för att stiga upp tidigt nästa morgon för att gå till julottan.

På natten lät man ett ljus stå och brinna. Vanligen stod ljuset i en skål med vatten. Då hände det att ljuset kom att luta, så att talj rann ner i vattnet och av de figurer, som då bildades kunde man läsa ut, vad som skulle hända i framtiden. På juldagsmorgonen skulle man tvätta sig i det vattnet ty det ägde en undergörande verkan. Juldagsmorgonen lade man ett äpple på bordet. Innan man gick till julottan, skulle man bita var sin gång i äpplet på fastandes mage. Vid färden till julottan lyste man sig med bloss av tjärved som bars i en blosslykta. En sådan använde man även, då man ljustrade eller spejadede tjäder. Efter julottan skulle man köra kapp hem. Den som kom först fick först inbärgat. Man hade för sed att ej sopa golvet förrän 3:dje dag julsamt ej "måka" ladugården förrän annandag jul. Då steg man upp tidigt för att göra det även åt sina grannar.

Skriv endast på denna sida!

Myrt. Carl Olsen
Hemstad. Alnäs

Småland
Ätthäls
Königsås
myrt. 18. 1829

Småland, Allbo hd, Åringså, 1929.

Uppr. Carl Olsson 9.
Åringså.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2949

så, att den eller de personer, som skulle gå årsgång, under julafton
tego och fastade och efter mörktets inbrott gingo till socknens
kyrka kring vilken de skulle gå tre gånger från vester till öster.
Därefter skulle det läsas vissa böner. Så skulle de titta in i kyrkan
Då kunde det hända att de fingo se de döda hålla gudstjänst. Sedan
skulle de gå hemåt på hemvägen kanske de mötte "glosoen". Då måste
de kvickt ställa benen i kors ty annars sprang soen mellan benen
och spräckte dem. Ofta mötte man andra farliga skepnader som man
kunde skydda sig emot med vådabrutet stål. Det utgjorde skydd mot
bergtagning mot trolldom mot sjukdomar hos djur. m. m. Så gick man van-
ligen från hus till hus vad man då såg trodde man kom att hända
under årets lopp. Så sent som i början av 1880-talet gingo två flickor
årsgång en julafton och då såg den ena en likfärd från granngården
och den andra hörde, hur tunga ax vajade och slog mot varandra. det
året dog en person i granngården, och det blev också bra äring/gröda.
Detta är berättat mig av den ena, som gick årsgången av min mor på
vars sanningsenlighet jag inte tvivlar. Som förut nämnts firade de
döda sin julotta vid midnatt. Därför skulle man ha satt ut mat till
dem, så att den var lätt tillgänglig. Då behövde ej gå och öppna dörr-
ar ock skåp o. s. v., "gå och spöka". Så sent som i min ungdom gick jag
ut med gröt för att glädja de döda. Jag var då 6 år och jag trodde
blint på de sagor och sägner, som de gamla berättade.

-Några gamla seder.

Sedan att hugga granar att ställa kring husen är här ganska allmän

2949

Varje julaftons förmiddag uppsättes sådana kring verander eller på ömse sider om dörrarna. Dessa granar äro täta och okvistade ändå ned. Ofta hugger man enar, som dels placeras vid dörrararna dels fritt. Ofta band man fast en "fåglaek" i en sådan buske, som stod i en rabatt.

Ordet sonalycka användes ännu i dag här i Benestad by. Det som tröskas till sist kallas då sonalycka. De sista nekerna vid skörden och det sista "flötjet" vid "päreplöckningen" kallas också sonalycka. Även den sista suppen i flaskan och sista skvätten i tunnan o.s.v. Den sista neken i "skåen", som ej blev stor nog kallades unge. Den sista skåen kallades haren. Att taga haren var att taga det sista

Av juldanser fanns det flera olika, bland dem "Slinkompass", som dansades i tre takter. Man sjöng då en visa, som började så här: Å här dansar Slinkompass 1.2.3.----- Å här kommer "Slinkompass" igen. Jag kan själv dansa den. En morbror har lärt mig såväl visan som dansen. Han var 70 år, då han dog för två år sedan.

TRETTONDAGSVISA. 10/1-13

En rumlares betraktelse vid 13-dagstiden

(Ann. Med all säkerhet icke av folkligt ursprung)
-1- A.N.

Trettondagen är kall och mulen,
Å snön han yrer å herregud.
Nu har jag slutat att fira julen,
Med vackra böner och sångers ljud.
Buteljen tom bortpå hyllan står,
Mitt starka öl har ur tunnan runnit,
Och aldrig finns där en ända tår.

-2-

Mitt vackra matskåp förträffligt prålar,
Ja, det är sirat runtomkring.
Med tomma stenfat och spräckta skålar
Men kära du bliv ej rädd och spring.
Jag hoppas en gång få kött och soppa
fast nu jag gnager på gamla ben,
Som min värdinna den satans Lotta
Tog upp ur grytan för länge sen.

-3-

Men när jag ser mig omkring i hyddan,
Då blir jag varse hur jag julat har.
Av all den lutfisk, som var i böttan,
Är bara vattnet och askan kvar.
Och jästen möglar i svagdrickstunnan,
I spisen grytan står svart som sot.
Och i den mögliga kaffehurran,
Är blott potatisskal och annan lort.

-4-

Min vackra bädd, där jag ofta legat,
Vid kopparslagarens hårda härd.
Där halmen ända till taket stegat,
Såväl vid fötter som huvudgård.
Av små tyranner jag gämt får lida,
Vad det är retfullt o himmel ack
Att jämt och ständigt med dessa strida
Och bliva biten av sådant pack.

-5-

Nu är det hemskt till att ligga inne,
Min bädd är stenhård och kall som is
I vrån finns inte en ända pinne,
Men bara soper och gammalt ris.
Och hunden hemskt uti förstun tjuter
Och hönsen kackla och tuppen gal
Och katten lömskt efter råttan skjuter
Och syrsan repa. Förhannat kval.

12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2949

-6-

Så står detv till i min lugna hydda,
Och gud han hjälpe mig arma kar
Av fyra skjöter jag hade sydda,
Dem tror jag raggen och tagit har
Och peningpongen med sina slantar
Har ock gjort sällskap i samma fart,
Och hatt och klocka, ja intill vantar.
Allt är nu borta. Nu dör jag snart.

-7-

Jag kan ej motstå i sånna öden,
det kan ni tänka er lite var
Men jag tycker, att gå i döden
Jag tror, jag hjärta ej därtill har
Ty, om jag hade en fuller flaska,
Så fore grämelsen från min själ.
Men nu jag sitter och rör i askan,
Och med lång näsa tar jag farväl.

2949

J U L V I S A.

2949

Vespa lustigt på fiolen
Både dagar och nätter.
Hule pie gå vall om våren
Med både bockar och getter.
Jöns Bengtsson i Näsby
Bengt Månsson i Fläsby
De ta sig salta och gå på träa
Å locka järnbruna märra
Å Karl i Vagnby, han kör med posten
Båd med spora å hatta
Färas vackert i backa.
Å mos i mössan å bit i lappen
Å hej däng ätte med koppetratten
För hi och ha håll i och dra.

E N J U L V I S A.

-1-

Jag tjänste hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en gård ,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig, va gården skulle heta.
Jo gården heter Villa på Kulla,

-2-

Jag tjänste hos en man ,
Å goder va han,
Så gav han mig en höna,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig va hönan skulle heta,
Jo hönan heter lulla,
Gården heter Villa på Kulla.

15

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2949

-3-

Jag tjänte hos en man, och
Å goder va han,
Så gav han mig en tupp,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig va tuppen skulle heta,
Jo tuppen heter Skråskrack,
Hönan heter Lulla,
Gården heter Villa på Kulla.

-4-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en anka.
Den kärleksgode man,
Och sägen mig va ankan skulle heta,
Jo ankan heter Langa.
Tuppen heter Skråskrack,
Hönan heter Lulla,
Gården heter Villa på Kulla.

-5-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en bagge ,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig, va baggen skulle heta.
Jo baggen heter Baggestöt,
Ankan heter Langa,
Tuppen heter Skråskrack.
Hönan heter Lulla,
Gården heter Villa på Kulla.

-6-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en so,
Den kärleksgode man,
Ock sägen mig va soen skulle heta,
Jo, soen heter Hyltegröt,
Baggen heter Baggestöt,
Ankan heter Langa,
Tuppen heter Skråskrack,
Hönan heter Lulla,
Gården heter Villa på Kulla.

2949

-7-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en ko,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig, va koen skulle heta.
Jo koen heter Mjölkesöt,
Soen heter Hyltegröt,
Baggen heter Baggestöt.
Ankan heter Langa,
Tuppen heter Skråskrack,
Hönan heter Lulla,
Gården heter Villa på Kulla,

-8-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en oxe,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig, va oxen skulle heta.
Jo oxen heter Krummelhorn,
Koen heter Mjölkesöt,
Soen heter Hyltegröt,
Baggen heter Baggestöt,
Ankan heter Langa,
Tuppen heter Skråskrack, o.s.v.

2949

-9-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en tjur,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig, va tjuren skulle heta.
Jo, tjuren heter Böle Böi,
Oxen heter Krummelhorn,
Koen heter Mjölkesöt,
Soen heter Hyltegröt,
o.s.v.

-16-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en häst,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig va hästen skulle heta,
Jo, hästen heter Trava Snällt,
Tjuren heter Böle Böi,
Oxen heter Krummelhorn,
Koen heter Mjölkesöt,
Soen heter Hyltegröt,
o.s.v.

-11-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig en hustru,
Den kärleksgode, man,
Och sägen mig, va hustrun skulle heta.
Jo hustrun heter Skvallertaskan,
Hästen heter Trava Snällt,
Tjuren heter Böle Böle,
Oxen heter Krummelhorn,
Koen heter Mjölkesöt,
o.s.v.

-12-

Jag tjänte hos en man,
Å goder va han,
Så gav han mig ett barn,
Den kärleksgode man,
Och sägen mig, va barnet skulle heta.
Jo, barnet heter Bask i Askan,
Hustrun heter Skvallertaskan,
Hästen heter Trava Snällt,
Tjuren heter Böle Böle.
Oxen heter Krummelhorn.
o.s.c.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2949

E N J U L V I S A.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2949

-1-

Föste jule da,
 Sante Mårten me ga,
 Ga han me en skön jongfru i min famn,
 Den tager jag och ingen ann.

-2-

Andre jule da,
 Sante Mårten me ga, *Ga han me trene feskars*
En skön jongfru i min famn, *i min damm*
 Den tager jag och ingen ann.

-3-

Tre jule da,
 Sante Mårten me ga,
 Ga han me tre spann koen uppå min loe,
 Tvenne feskars i min damm,
 En skön jongfru i min famn,
 Den tager jag och ingen ann,

-4-

Fjärre jule da,
 Sante Mårten me ga,
 Ga han me fyra redeliga schin,
 Tre spann koen uppå min loe. O.s.v.

2949

-5-

Femte jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me fem får,
Fyra redeliga schin,
Tre spann koen uppå min loe,
Tvänne feskar i min damm,
En skön jongfru i min famn,
Den tager jag och ingen ann

-6-

Sjätte jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me sex gås,
Fem får,
Fyra redeliga schin,
Tre spann koen uppå min loe,
o.s.v.

-7-

Sjunne jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me sju hors,
Sex gås,
fem får,
Fyra redeliga schin,
o.s.v.

2949

-8-

Åttne jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me åtta fålar grå,
Med guldsadlar uppå,
Sju hors,
Sex gås,
o.s.v.

-9-

Ninne jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me nie ko,
Nie kalvar i var hø,
Åtta fålar grå.
o.s.v.

-10-

Tinne jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me tie so,
Tie grisar i var so,
Nie ko,
Nie kalvar i var ko,
Åtta fålar grå,
Med guldsadlar uppå,
o.s.v.

Elte jule da,
Sante Mårten me ga,
Ga han me elve bya,
Elve stue i var by,
Elve vråa i var stue,
Elve sänga i var vrå,
Elve käringe i var säng,
Elve gubbar på var käring,
Elve fälla på var gubbe,
Elve hår i varje fäll,
Elve löss i varje hått,
Tie so,
Tie grisa i var so,
Nie ko,
Nie kalva i var ko,
Åtta fålar grå,
Med guldsadlar uppå,
Sju hors,
Sex gås,
Fem får,
Fyra redeliga schin,
Tre spann koen uppå min loe,
Tvänne feskar i min damm,
En skön jongfru i min famn,
Den tager jag och ingen ann.

2949

-12-

Tolte jule da,
 Sante Mårten me ga,
 Ga han me tölv söcknar-
 Tölv tjackor i varje söckem,
 Tölv altare i varje tjörka,
 Tölv präster i varje altare,
 Tölv kappor på varje präst,
 Tölv bälte på varje kappa,
 Tölv ponga i varje bälte,
 Tölv styver i varje pong,
 Elve bya,
 Elve stua i var by
 Elve vråa i var stua,
 Elve sänga i var vrå,
 Elve käringar i var säng,
 Elve gubbar på var käring,
 Elve fälla på var gubbe,
 Elve hår i var fäll,
 Elve löss i varje hår,
 Tie so,
 Tie grisa i var so,
 Nie ko,
 Nie kalvar i var ko,

~~O.S.V.~~

Karl Olsson.

Bennestad, Almsta.

2949

Ätta fålar grå,
Med gullsadlar uppå,
Sju hors
Sex gås
Fem får,
Fyra redeliga schin,
Tre spann koen uppå min loe,
Tvenne feskar i min damm,
En skön jungfru i min famn.
Henna tager jag och ingen anna

Carl Olsson

Benestad,

A L M S T A.